

тѣ се оплакваха най-много — дума не можеше да имѣ се продума.

— Ами ако върви все така? — питаши Илия шурей си и го гледаше плахо, умолително.

— Ценитѣ ще паднатъ още! — отсичаше безсърдечно Колю. Пъкъ и жито нѣма. Вчера се събрахме въ Минювото кафене, ще искаме на най-беднитѣ отъ селото да се раздѣли Таушанъ-кория.

— Мѣстото е общинско...

— Защо ѝ е на общината?

— Мера.

— Дето ще го тъпчи добитѣка, нека го взематъ сиромаситѣ. Ще има за сто семейства по десетина декари...

— Праздна работа! — рече троснато и завистлива Илия.

— Празна е твоята работа! — отвърна ядосанъ Колю. — Само дето се напъвашъ като... Да бѣше взелъ нѣкое парченце, та да ти е мирна главата. Съ гладуване и хамалѣкъ богатство се не натрупва, йо!

Илия мълчеше омърлушенъ. Правъ бѣше Колю. Преди му се присмиваше, наричаше го „въртоглавъ“, нападаше го. Но ето че думитѣ му се сбждаха. Цѣлъ врачъ! И селянитѣ го слушаха вече. „Ще си строшишъ главата!“ — закани му се Анго Поповъ, когато разкри кражбитѣ му въ общината. Тогавъ Анго бѣше кметъ, а Колю съветникъ. Имакаръ че бѣше правъ, Илия нито гласуваше за него, нито го обичаше. „Борятъ се за лапане!“ — отсждаше той и мислѣше за времето, когато ще бжде първиятъ земледѣлецъ въ селото...

Понѣкога Илия се отчайваше и проклинаше часа, въ който стана дума за Козебаирката. Щѣше му се да иде при Наня и да му каже: „Вземи си нивата, не ти ща нито меда, нито жилото!“ Но бързо